

DK 29.3.2020 5. postní – Judica

Čtení: Žalm 130 (kralický překlad)

Text: Ž 130,1-4 EP Z hlubin bezedných tě volám, Hospodine, Panovníku, vyslyš můj hlas! Kéž tvé ucho pozorně vyslechne moje prosby. Budeš-li mít, Hospodine, na zřeteli nepravosti, kdo obstojí? Ale u tebe je odpuštění; tak vzbuzuješ bázeň.

Kázání: Sestry a bratři, milý sbore! Pro postní neděle před velikonoce vybrala církev 7 žalmů, které se předčítaly ve shromáždění. Žalmy jsou písně a modlitby; jsou ke zpívání a modlení, ne k velkému spekulování. I my se v postní době modlíme a zpíváme, abychom s připraveným srdcem mohli přijmout velikonoční zvěst. Ale máme-li k modlitbě říct své Amen, modlit se jí jako právě tu svou, je dobré jí porozumět, aby souznělo naše srdce i naše mysl.

Kdo se to modlí v Žalmu 130? Je to jedinec, osamělý člověk, který je na dně svého trápení? – nebo celý Izrael, při kajícím shromáždění, který se sešel před Boží tváří jako my dnes? Prý tento žal býval přednášen tak, že se několik zpěváků střídalo, odpovídali si navzájem. Tím znázorňovali, že ten jeden, volající v soužení, je zároveň představitelem Hospodinova lidu. V něm všichni vyznávají, co je tonout v beznaději a

zoufale volat o pomoc, smilování a odpuštění. Tak nemůže volat bezvěrec, ani ten, kdo už naprosto propadl pochybnostem. Právě někomu, kdo léta žil bez pochybování, v klidné důvěře v Boha a nedělal si žádné problémy kolem své víry, se může stát, že je najednou na dně. Něco ho v životě potká, vlna strachu a trápení se mu převalí přes hlavu, najednou je v koncích. Ty beznadějné hlubiny, o kterých žalmista mluví, připomínají samo peklo. Člověku je zle, až mu připadá, že ho i Bůh opustil, že ho neslyší a slyšet nechce. V takové chvíli se někteří zatvrdí, zhořknou, vzdají se své víry i naděje. Hněvají se na Boha.

Žalmista volá, volá z takové hloubky, že se zdá, že se ani nemůže dovolat. Ale volá tím víc, tím úpěnlivěji, tím hlasitěji. „*Pane, vyslyš můj hlas!*“ Jsi vysoko, jsi tak nade mnou vyvýšený, že nemám sám šanci se dovolat. Ale pokorně prosím, skloň se ze své výše a věnuj mi pozornost. Já k tobě nahoru nedosáhnu, ale v tvé moci je sklonit se; ty můžeš až do mých hlubin. Ta žalmistova pokora není jen zdvořilost. Je to poznání a vyznání: Já vím, že si sám nic nezasloužím. Jestli začneš počítat mé nepravosti, neobstojím. V Izraeli, stejně jako v křesťanské církvi, se pobožní lidé občas zabývali počítáním hříchů. K pokání pak patřilo vyznávat jednotlivá provinění. Tato praxe dnes není moc aktuální. My evangelíci vyznáváme své hříchy souhrnně, obecně, zpravidla před

svatou večeří Páně. V jiných církvích se ještě vyznávají jednotlivá provinění, ale i tam zaznamenávají změny. Vyprávěla mi jedna sestra římská katolička, že lidé dnes u zpovědi mluví spíš o svých problémech, než o svých vinách. A když si těchto věcí v současnosti víc všímáme, tak zjišťujeme, že my lidé se spíš považujeme za nevinné a rádi hledáme viníky kolem sebe.

Ne tak žalmista: Kdo ob stojí před Hospodinem, začne-li On počítat provinění? Nikdo, nikdo neob stojí! Není, kdo by činil dobré, není ani jednoho! Sám se také přiřazuje. A co nyní?! Je to konec vši naděje? Žalmista se nepřestává modlit. Nevidí jen sebe a svou bezvýhodnou situaci. Už něco o Bohu ví: „*Ale u tebe je odpuštění.*“ Ty jsi Bůh milosrdný a milostivý. Tohle si můžeme nést do svých hlubin, toho se smíme držet ve svých trápeních. Jistě, nebude všechno podle našich přání, trápení se nám nevyhnou, ale – Bůh o nás bude vědět, nespustí nás ze zřetele. On nás netrestá krutě za cosi, co jsme snad udělali. Víra v něho přináší potěšení: vždyť u něho je odpuštění.

Proto je dobré se k němu modlit. Má to smysl. Proto ten žalmistův nárek není jen zoufalé sténání. Obrací se v píseň naděje. U tebe je odpuštění. Smím doufat, že odpustíš i mně. Nemám na to právo, ale ty takový jsi. Dal ses poznat jako Bůh, který odpouští, vyzdvihuje z tísně, vysvobozuje z pout. A tak i já

zvednu hlavu nad ty zahlcující vody a budu tě chválit a děkovat ti.

Až budeme o velikonocích přistupovat ke svaté večeři, mějme při vyznávání vin na paměti tento žalm. „*Budeš-li nepravosti šetřiti, kdo ob stojí? Ale u tebe je odpuštění.*“ Pro krev tvého Syna je připraveno pro mne, pro nás, pro jiné z jiných církví, z jiných národů, z jiných generací. Pro všechny. A s odpuštěním je tu i posila, nasycení chlebem života pro další kus cesty.

A ještě je tam něco připojeno: „*tak vzbuzuješ bázeň*“ –(k) „*aby uctivost k tobě zachována byla*“. S bázni a třesením, s vážností a uctivostí přijímáme ujištění o jeho odpuštění. Není to nic samozřejmého, všedního, laciného. Bůh nám není ničím povinen. Je svobodný Pán. A přece se sklání, slyší nás a odpouští. A my tuto velkou, nezaslouženou lásku smíme přijímat vděčným srdcem. Smíme se modlit a zpívat se vším Božím lidem; s úctou a radostí, že tomu tak je, můžeme prožívat postní předvelikonoční dobu.

Modlitba: Svatý Bože, nade všecko vyvýšený, tobě patří naše úcta i vděčnost za tvé milosrdenství. Na ně jsme odkázáni, na oběť tvého Syna a našeho Pána Ježíše Krista. Chválíme tě, oslavujeme za to, že tvá svatá vůle je, aby provinilí nezahynuli, ale došli odpuštění a obdrželi život. AMEN

